

V léčebně

Místo do pastáku jsem šel nakonec na tři měsíce do dětské psychiatrické léčebny. Což zní docela strašidelně, ale bylo to tam celkem fajn, hodně si s námi povídali a chodili jsme často ven. Doma jsem seděl většinou zalezlý v bytě, pokud jsem zrovna nevenčil Dannyho. Teď jsem docela přišel na chuť pobytu venku. Taky jsem se naučil hrát šachy. Bylo tady pár lidí, se kterými se dalo dobře promluvit, což se mi doma často nestávalo.

Máma za mnou jezdila každý týden, vždycky to vypadalo, jako kdyby mě neviděla dva roky, pořád se starala, jestli mi nic neschází a nikdo mi neublíží. Stále dokola jsem jí vysvětloval, že jsem v pohodě, ale znáte matky.

Jednou přijela dokonce i s Polákovou. Jeden by neřekl, že tu ženskou docela rád uvidím. Připadala mi najednou jako nějaká moje příbuzná.

Docela jsem se tam zklidnil a pomohli mi taky trochu líp se vyznat sám v sobě. Nikdy předtím se mi třeba nestalo, že bych někomu vyprávěl o nějakém svém problému nebo o tom, co jsem provedl, a ten člověk mě prostě jenom poslouchal. Většinu svého života jsem se v takovém případě cítil hlavně provinile a snažil se nějak obhájit. Tady mi přišlo poměrně nezvyklé, že mě psycholožka poslouchá, nic si nezapisuje, jenom se snaží pochopit, co jí vlastně říkám.

Vždycky čekám, když dojdou k nějakému drsnějšímu momentu, že se zamračí a řekne, že tohle tedy ne, jak si to představuješ nebo něco

podobného, ale ji nic nevyvede z míry. Vždycky jenom zhruba zopakuje, co jsem řekl, jako ověření, jestli mě správně pochopila, a nedává mi žádné rady, jak by se dalo čekat. Spíš se snaží vydolovat nějakou radu ze mě, abych poradil sám sobě.

Je to nezvyklé a někdy i trochu těžké. Musí se u toho dost přemýšlet. Ale člověk kolikrát přijde na víc věcí, než když mu někdo pořád říká, co by měl nebo neměl dělat.

Dali mi nějaké nové léky. Ze začátku jsem byl dost ospalý, potom jsem byl dva nebo tři dny dost nervózní a všichni mi šli na nervy. Hned jsem startoval, když mi někdo něco řekl.

To mě celkem mrzelo, protože jsem chtěl být se všemi zadobře, ale primářka mi vysvětlila, že to přejde. Že je to lék, který ze začátku zhorší to, co má vlastně léčit, ale pak se to nějak ustálí. Měla pravdu. Za pár dní už jsem byl úplně v pohodě. Doufám, že nebudu brát prášky pořád. Chtěl bych být v pohodě i bez nich. Ale všechno má svůj čas, jak říká primářka.

Jak už jsem zmínil, psychiatrická léčebna mě příjemně překvapila. Poslední dobou je to samé překvapení, moc bych nedal za to, že ani v tom diagnostáku by to nebylo tak strašné, jak se o něm traduje. Ale upřímně řečeno, jsem celkem rád, že jsem mohl být tady.

Příjemné také bylo, že jsme měli školu jenom dopoledne, a to ještě ráno byla skupina a cvičení, čímž se spotřebovala taky trocha času na školu. Odpoledne jsme chodili ven nebo na kroužky, jak kdo chtěl. Já jsem se rozhodl pro šachy právě proto, že mě to vždycky zajímalo a doma nebyl nikdo, kdo by je se mnou hrál.

Fajn bylo třeba naučit se baseball. Ne že by mě sporty někdy nějak moc bavily, ale aspoň jsem si udělal jasno v pravidlech. Předtím jsem nikdy nedokázal pochopit, proč a kam všichni hráči běží, ačkoliv je to v každém druhém americkém filmu. Ostatně i v pár knížkách, co jsem četl. Tady to ale bylo naživo.

Odpoledne si nás pak brala psycholožka nebo primářka po jednom k sobě a mohli jsme se bavit o různých věcech. Primářka vždycky chtěla hlavně vědět, jak na mě působí léky, co mi napsala a které mi nejdřív moc nesesly. Několikrát je změnila, až bylo nakonec všechno OK.

Co mi dvakrát nevyhovovalo, bylo to, že jsme byli na pokoji po třech. Přece jenom jsem byl zvyklý být doma sám nebo s Dannym. Ale na druhé straně jsem si říkal, že kdyby ty babiččiny čárymáry nezabraly a zase se něco začalo promenádovat po zdi, bude lepší, když tam bude víc lidí. Nikdo ale nepřišel, Stínový chlap si dával pauzu.

Roman, který tam byl se mnou, byl podobného ražení jako já, povídali jsme si hodně o knížkách, co jsme četli, a o videohrách, které doma paříme. Roman měl doma mnohem lepší počítač, než byl ten můj staroušek, a navrhl mi, že až nás pustí, tak si můžu přijít někdy zahrát. Tady to nepřicházelo v úvahu, měli jsme povolené jenom mobility, které byly navíc schované na sesterně a půjčili nám je jenom po večeři na chvílku, abychom si mohli vyřídit hovory.

David byl trochu horší případ, protože se řezal žiletkou. Ne do žíly, samozřejmě, jenom si dělal takové zářezy do kůže, už měl na předloktí pěkných pár jizev. Musím říct, že mi to přišlo zajímavé. Něco jako tetování.

David ale na tom ze začátku nebyl moc dobře, dávali mu prášky, po kterých většinou spal a moc se s námi nebavil. Potom, když už se trochu probral, jsme se ho ptali, proč to vlastně dělá.

Říkal, že ho to uvolňuje, když je v nějakém napětí, třeba když má pocit, že něco udělal špatně, a má strach, že se na to přijde.

Svěřil se nám s tím, že jeho matka je hodně přísná a neodpustí mu žádný prohřešek, třeba když něco zapomene udělat nebo se stane něco ve škole. Vždycky z toho pak má hodně blbý pocit, protože matka, když to zjistí, tak mu sice nenadáva ani ho nemlátí, ale řekne jenom něco jako, že to bude její smrt, a drží se za srdce. Nebo nic neříká

a tváří se ublíženě. To se nedá vydržet, a právě proto se David řeže, aby se od toho trochu odreagoval.

Primářka s ní jednou zkoušela promluvit, aby nebyla na Davida tak přísná, ale skončilo to tak, že Davidova matka dostala záchvat, že je nemocná a že na ni nikdo nebere ohled, tak to primářka vzdala.

Abych to shrnul, tři měsíce v léčebně utekly mnohem rychleji než ve škole. Když je duben, tak jsou ty tři měsíce do prázdnin nekonečná doba. Tady mi to ani nepřišlo.

Ani jsem se nenadál a máma stála ve dveřích a vyzvedávala si mě domů.